

за мъдростта ми; чи кой ли не ся е отдалечилъ отъ мъдростта поне веднаждь въ животътъ си? Ако ти отваряхъ сърдцето си, Славчо, може бы да ти ся видя по малко мъдра отъ колкото си ты.

*Славчо.*

Що казвашъ? Ахъ! да бы далъ Господь щото душата ти, като мойта. . . .

*Лалка.*

Нека свършимъ първо съ твойта работа. Кажй ми, коя любишь?

*Славчо.*

Една млада дѣвойка, която е дошла тукъ преди малко время и живѣе тадѣва, и която ся види тѣй създадена, щото да вдъхва любовь на всички, които бы я видѣли. Увѣрявамъ тя, сестро Лалке, чи природата не е произвела тварь по прелестна; щомъ я видѣхъ, усѣтихъ ся пренесенъ отъ любовь. Имято ѝ е Марія, а живѣе съ майка си, добра жена и тя, почти постоянно болнава, която тази любезна дѣвойка гледа съ неопикуема преданность. Какво не прави тя за нея! каквы думы утѣшителны! каква пѣжность! каквы грижи! Да бѣше я видѣла, обикнашла бы я и ты сама. Каквото върши, върши го съ толкозь изрядна прелестъ, съ толкозь сладка и привлекателна пріятность, съ толкозь голѣма добрина, съ тол-